

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Sjælland

Citation: Winther, Christian: "Sjælland", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid65511.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

SJELLAND.

Jeg synger, som jeg kan,
Men ei altid, som jeg vil, -
Jeg veed det, Venner! tidt
Var falsk mit Strengespil;
Men vandt jeg blot et Haandtryk,
Et blaaøiet Smil,
Saa takked jeg Vorherre, -
Og lod saa staae til.

At svinge mig til Gudhjem
Jeg ikke Vinger fik,
For Afgrundens Rædsel
Jeg vender sky mit Blik;
Men Jorden, den lyse,
Med Bjerg og med Dal,
Med duftende Græsmark
Og Bøgeskoven sval,

Hvor Raabukken springer,
Og Sidskenen slaaer
For friske Nordlandsmøer
Med guldblond Haar, -
Den lokker mig saa sødt
Til sit moderlige Bryst,
Der hviler sig mit Hjerte,
Der synger jeg med Lyst.

Men flakker nu paa Kloden,
Saa riig og saa stor,
Fra Vest til Øst mit Øie,
Fra Syd og til Nord,
68 Blandt Byer, Slotte, Lande,
Kyst, Dal og Bjerg og Havn,
Det dvæler dog kjærligst,
O Sjælland! ved dit Navn.

Der ligger du i Havet
Med Byer og med Slot,
En rød musset Glut
Paa et Silkebolster blaat,
En blinkende Smaragd
I sin sølverne Karm,
En blussende Brud
I sin stærke Brudgoms Arm.

I Fordumstid da skygged
Fast Bøgen overalt,
Nu kryber Plougen langsomt,
Hvor Stammerne faldt,
Og Kilden er nu tilgroet,
Og Banken er flak,
Hvor Brokken før var hjemme,
Og Skovmusen drak.

Nu er der Liv i Bugten,
Hvor før med sagte Slag
Sig eensom Bølgen væltéd
I stille Sommerdag;
Hvor Ulven før sig listed,
Og Bjørnen havde Hie,

Om Slottet breder Haugen nu
Sin Farveharmonie.

Jeg priser ei det Gamle
For at skjæmme det Nye,
69 Ei Nutidens Glands
Skal fordunkle Oldtids Ry;
Men hvert et lille Træk
Af din Skjønhed er en Pynt,
Jeg male vil i Sangen,
Jeg her har begyndt.

Mod Nord bruser Kattegat,
Ved Siden Sund og Belt,
Mod Syd sig speiler Skoven
I det vatrede Felt;
Fra Krogen til Volmers Slot,
Fra Næs til Axelstad
Er du med Eng og Skov og Vand
Et rigt broderet Blad.

Hver Bølge, som saa sagtelig
I Bugt sig sniger ind,
Som knuser sig mod Klinten
I vildt, fortvivlet Sind,
Veed god Besked om gamle Ting,
Og Havfruens Sang
Fortolker deres dunkle Sprog
Ved Langlegens Klang.

Om Kjæmpehøien svæver
I Natten Skygger frem,
Den gamle Helt besøger
Sin fordums Størheds Hjem;
I Mosen dandse Alferne
Med straagule Haar,
Mens Rørdrummen pauker,
Og Nattegalen slaær.

70

Paa Sletten kneiser Egen
Stolt af sin runkne Bark;
Den hvide Elverpige
Hensvæver over Mark,
Hun dandser omkring Træet,
Og i den dybe Skrivt
Hun læser gamle Elskovsqvad
Og mangelen stolt Bedrift.

Naar Porthunden sover,
Og Maanen er i Seng,
De vevre Nisser drille
Baade Pige og Dreng;
Knap galer Morgenhanen
Paa Bondegaardens Toft,
Saa f jæler sig hver Pusling
I Kjælder og paa Loft.

Hvor Skoven hælder ned
Mod Søens grønne Rand,
Der kneiser røde Borgmuur,
Og seer sig i Vand;
Liig Sphinxen hviler Kirken,
Og stirrer vide ud,
Og værner fromt om Støvet
Af mangelen Ridder prud.

Fra Høiden, over Skoven
Viser Gisselfeld sin Pragt,
I den friske, grønne Mose
Er Holmegaarden lagt;
I Parken spiller Karpen
Og Brasen saa bred,
71 I Dyrehaugen Hinden
Med Lænden, trind og feed.

I Skovklosters Haller,
Hvor Munkebrødre sang,
Der Peblingen vandrer
Sin tunge Skolegang;
I Ringsted og i Roskild
Bag broget Marmorsteen
Sødt hviler Drot med Dronning
De livstrætte Been.

Den sommerglade Lærke,
Hun qviddrer høit i Luft,
Og Jordbærret kryddrer
Skovsletten med sin Duft;
Mens Ræv og Hare pusle
Rundt om i lune Krat,
Den brune Hjort sig bryster
Med sin kronede Hat.

Igjennem Øresundet
Der feier Nordenvind
En Sværm af travle Snekker
I Havnens Favntag ind;
Søkrigens Kjæmpe fører
Med Slottet Passiar.
Fra Land Kanonen tordner,
Og Fregatten giver Svar.

Naar Nattens Maane glider
Over Himlens dybe Blaa,
Og FredrikssBorgens Taarne
72 Som tause Kjæmper staae,
Og Vinden kjærligt hvidsker
I Bøgens Løv og Green,
Da sætter den gamle Konge
Sig paa sin hugne Steen.

I Hledres tætte Skove
Der vandrer end hvert Aar
Gudinden Herthas Vogn
I den spirende Vaar;
Forbauset Hyrdedrengen
Med Hunden seer derpaa;
Han hører sælsomme Sange
Mod Skovens Hvælving slaae.

Ak, jeg vil tie stille,
Jeg fik saa aldrig endt;
Og hvad har jeg vel ogsaa
Ved dit Contrafei fortjent?
Hvad hjalp det mig, om Farvens Spil
Var nok saa smukt og godt?
Det tykkes vel de Fleste,
At det er altfor smaat! -

Naar Alting er til Ende,
Og Natten stunder til,
Naar slukket er i Mulmet
Livsolens Straalespil, -

Ak, kunde jeg da lægge
Til Ro mig i din Eng,
Dit Grønsværteppe trække
Over mig og min Seng!